

Intervju: Julija Dodič

Si študentka na smeri fotografija na ljubljanski ALUO, tvoje zanimanje leži v slikarskem mediju, vendar pa so na trenutni razstavi postavljeni samostojni objekti, ki so del novejšje produkcije. Zakaj si se odločila za ta prehod k ustvarjanju v nekemu bolj sodobnem mediju?

Naša akademija in tudi moja izbrana študijska smer nam dopuščata ter podpirata ustvarjanje v vseh tehnikah in medijih. Vendar sem se v lanskem letu želela bolj oddaljiti od klasičnega načina ustvarjanja – pri meni sta to slikarstvo in fotografija - ter raziskati nekaj novega. Zanimalo me je, kako daleč lahko razvijem dela v novem mediju, hkrati pa sem želela vključiti tudi starejše, bolj klasične pristope. Poskušala sem razumeti specifičnost posameznih medijev, razlike med njimi in predvsem njihov raznovrsten vpliv na gledalca.

Pri formalni zasnovi omenjenih razstavljenih del se pogosto odločaš za pristop redukcije. Zakaj? Si imeli zanj kakšno inspiracijo pri specifičnih umetnikih?

Inspirira me veliko umetnikov prejšnjega stoletja, ki se ukvarjajo s tematiko obstoja, eksistencialne krize. Blizu mi je recimo Francis Bacon, saj v slikarstvu predstavi realnost na zelo krut, brezizhoden način. Ko sem se pričela ukvarjati z objekti, sem pričela reflektirati tudi lastno prakso in se želela oddaljiti od nekaterih tedanjih načinov dela in ustvarjanja umetnosti. Izdelki in vizualne podobe so se kopičili, v mojem procesu dela je prihajalo do prevelikega nemira in prevelikega kaosa. Redukcija je bila reakcija na to nastalo situacijo. Odločila sem se, da se vrnem v nek začetek, na podoben način, kot se je recimo veliko umetnikov vrnilo nazaj k otroški risbi. Tudi jaz sem se hotela vrniti nazaj v neko bolj osnovno obliko ustvarjanja.

Kakšen je željan učinek ali občutje, ki ga želiš pri gledalcu s svojimi deli doseči?

Želim si, da gledalec opazi enotno, čisto obliko razstavljenega objekta, da ga pozorno opazuje in da ozaveš, da je tudi sam del tega oziroma nekega prostora. Hotela sem poudariti predmetnost objektov in dejstvo, da so lahko fascinantni sami po sebi. Želela sem, da jih gledalec dojema skoraj kot posvečene, da se okrog njih vzpostavi neka svečanost, podobno kot pri predmetih, ki jih navadno najdemo okrog oltarja.

Trenutno si na izmenjavi in študiraš slikarstvo na akademiji v Firencah. Kako bi trenutno izkušnjo primerjala s študijem na akademiji v Ljubljani?

Osebnostno se mi zdi, da je precej veliko razlik. Seveda se razlikuje tudi zaradi tega, ker sem v Firencah osredotočena na drugačen medij kot v Ljubljani. Ampak tudi če to izpustimo, so razlike velike. Pri nas študente bolj usmerjajo v to, da sami razvijamo določene vsebine in smo pozorni na postavitev del v prostoru. To zelo pogrešam v Firencah. Tam gre za način poučevanja, ki se bolj osredotoča na samo tehniko, na razmerja med materiali, kako zmešati barve za delo na platnu itd. Imam občutek, da gre v Firencah za nekoliko bolj klasičen pristop, pri nas pa za nekoliko širši in modernejši. Seveda tudi način dela v Firencah ni nujno napaka, a sama čutim, da se razvijam z nekim mankom. Firenze sem si izbrala predvsem zato, ker sem želela imeti stik in vpogled v razvoj samega slikarstva in sem želela pridobiti znanja starih tehnik, ki bi mi

pomagale pri mojem ustvarjanju in novih delih. Naučila sem se na primer sama sestavljati platna, kar imam namen vključiti v svojih prihodnjih instalacijah. Pomanjkljivost študija v Firencah je tudi to, da do korektur del pride šele na koncu, kar omeji sprotno popravljanje in razvijanje dela ter lastne prakse.

Intervju je pripravil Svit Skobir Lampič.